

NƯỚC CUỐN HOA TRÔI

Một tay xách câu liêm, một tay cầm dao phay đi ra vườn dứa, Thiên định giựt ít trái dứa xiêm xuống uống nước. Bữa nay trời nóng gắt, chim chóc trong vườn chắc
cũng mỗi một cũng chẳng buồn hót. Tiếng Sáu Lương kêu ơi ời:

– Thiên, Thiên, đi đâu đó? Chờ chút coi.

Thiên quay lại. Sáu Lương mặc quần đùi màu cứt ngựa, áo thun trắng ngắn tay bỏ vô quần, chân mang xăng-đan da, đang bươn bả đi tới. Sáu Lương là em bà con chú bác ruột với ba của Thiên. Ông nội Thiên thứ ba, ông già Sáu Lương tới thứ tám. Lương con út nên chú cháu cách nhau có 3 tuổi. Sáu Lương 21, Thiên 18. 2 chú cháu cao xấp xỉ nhau, nhưng Sáu Lương ốm yếu, dáng bạch diện thư sinh, trong khi Thiên vạm vỡ, tràn đầy sinh lực. Thiên học trên Sài Gòn, Lương học collège Mỹ Tho. Dịp Tết hay bãi trường, 2 chú cháu thường gặp nhau, vì 2 nhà chỉ cách nửa cây sô. Thiên cười:

– Chú đi đâu mà mặt mày đỏ ké vậy? Cháu định ra vườn móc vài trái dứa uống cho mát.

Mắt sáu Lương sáng rỡ:

– Ờ thì đi. Tao đang khát khô cổ đây.

Đứng dưới gốc cây dứa xiêm sai oằn, Thiên vừa đưa câu liêm lên giựt, vừa nói:

– Coi chừng cái đầu chú đó. Không cứng bằng trái dứa đâu nghen.

Sáu Lương dặn:

– Đừng hái dứa dán cháo nước chua lè, cũng đừng cứng cạy quá nước lạt nhách nghen mậy.

Một chùm dứa 4, 5 trái rớt xuống cái ào. Thiên lấy dao phay vạt miệng rồi đưa cho chú. 2 chú cháu ngửa cổ uống hết 4 trái dứa một cách khoan khoái. Hết nước, Thiên bỏ đôi trái dứa, vạt một miếng vỏ nho nhỏ rồi dùng như cái muỗng nạo cơm dứa ăn luôn. Cơm dứa trắng nõn, mềm mại, vừa ngọt vừa béo, trôi tới đâu mát rượi tới đó.

Sáu Lương bỗng đề nghị:

– Bây giờ chú cháu mình đạp xe xuống chợ Tân Thuận chơi.

Thiên nhìn ông chú với ánh mắt nghi ngờ:

– Lại xuống đóng trụ dưới quán chú Sênh, trước tiệm Mỹ Trà để ngắm cô Út chớ gì? Thôi chú ơi, ông già cổ khó chịu thấy mồ. Mỗi lần bị ông chiếu tướng, cháu có cảm giác như bị kim châm. Còn cô ta thì tưởng mình là công chúa Phương Dung hay Phương Mai gì đó hồng bằng!...

Sáu Lương vỗ vai thằng cháu đang phun ra toàn những lời bất mãn:

– Ấy, có chiến thắng một cách khó khăn mới vinh quang chớ mậy. Dễ quá đâu còn quý báu gì nữa. Theo tao, nội cặp mắt bò câu với hai cái núm đồng tiền trên má cổ đã đáng ngàn vàng rồi mày ơi...

Thiên vẫn lắc:

– Thôi chú chịu khó đi một mình đi. Nói chú đừng buồn, rùi cổ thấy cháu đẹp trai quá lại “chịu đền” cháu rồi tính sao. Hồng lẽ 2 chú cháu mình đánh lộn?

Nói xong Thiên cười hăng hắc. Sáu Lương cú đầu thằng cháu rần mắt:

– Cái thằng miệng còn hôi sữa mà đã bày đặt giọng “song tàn”! Cho thằng cháu mày hay, hôm qua lần đầu tiên cổ đã đáp lễ cái gật đầu chào của tao bằng một nụ cười, tươi còn hơn đóa hồng nhưng vừa hé nở buổi sáng sớm...

Thiên phá lên cười:

– Rồi nụ cười mê hồn đó đã biến chú thành thi sĩ ngang xương?

Sáu Lương cũng cười:

– Tình yêu vạn năng mà mậy. Tao nghĩ là cá sắp cắn câu rồi đó Thiên.

Chợt nhớ ra chuyện gì, sáu Lương vỗ vai cháu:

– Thôi tao nhớ ra rồi. Thằng Ban nói mày đang tán con Thu Hương con ông Tám Triệu bên sông phải không?

Thiên cười lỏn lẻn:

– Cái thằng quý miệng thèo lèo!

Sáu Lương cười cười:

– Coi chừng nghe cháu. Con Thu Hương còn nhỏ xíu. Lạng quạng ông già nó qua bắt đền thì mày lúa đời.

Thiên cãi:

– Nhỏ gì. Cổ cũng 17 rồi chớ bộ. Mấy đứa con gái khôn giàn trời chú ơi. Chú hồng thấy con Hồng Trang, (em kế Thiên), nhỏ hơn cháu 2 tuổi mà tối ngày cứ lên mặt dạy đời cháu đó sao?

Sáu Lương gật gù chớ có biết ắt giáp gì đâu. Là con trai duy nhứt, ở trên có 4 bà chị, mấy bà này cưng chiều ông em như trứng mỏng, muốn gì được nấy... Anh chàng ngồi dựa lưng vô góc dờ thiệt thoải mái rồi nói:

– Thôi bữa nay không xuống chợ Tân Thuận. Ở nhà nghe chuyện mày với nhỏ Thu Hương. Kể đi.

Thiên cười mím chi. Cặp mắt trở nên xa vắng như chìm vào cõi mộng (!):

– Tuyệt lắm chú ơi. Lần đầu tiên cháu gặp riêng cổ ở sau hè, bên gốc cây chanh giấy đó. Cháu cầm tay cổ mà run quá trời. Cổ cũng để yên, mắt nhìn xuống đất, thỉnh thoảng mới liếc cháu một cái... Nhưng cháu chưa kịp thổ lộ tâm tình, cổ đã giựt tay lại, ngó dáo dác rồi nói thôi để Hương vô nhà. Rủ ai gặp kỳ chết!

Sáu Lương ngắt lời:

– Ờ, con gái hay làm bộ làm tịch lắm. Mà sao mày quen?

– Cổ là bạn học với con Trang nhà mình. Cháu thấy mặt cổ hôm Tết dưới chùa Đạo Năm. Rồi tón bộn tiền cho nhỏ Trang mới quen được Thu Hương đó chú. Trước khi về nghỉ hè, cháu phải mua một tá chỉ D.M.C. đủ màu cho nó thêu khăn với áo gối. Nó rủ Thu Hương qua nhà chơi thì ông bà Tám Triệu... yên lòng hơn!

Sáu Lương gật gù:

– Mày cũng khôn tở đó chớ bỏ bê gì. Rồi sao nữa?

– Cách đây 2 bữa, Thu Hương qua chơi. Ông bà nội với ba má cháu đều ngủ trưa. Cháu có bàn trước với nhỏ Trang, nên 3 đứa nhè nhẹ ra khỏi nhà, thẳng tiến ra mộ bà Tư ngoài vòm. (Bà Tư là em gái của ông nội Thiên và là cô ruột sáu Lương. Bà kết duyên với ông Hội Đồng Hòa, sanh được 2 người con thì mất vì bệnh sản hậu. Lúc đó bà mới gần 40 tuổi. Ông Hội thương vợ cho xây một ngôi mộ thiệt lộng lẫy. Cột kèo đều chạm trổ rồng phụng, mấy bức tường được họa sĩ vẽ cảnh non bồng nước nhược màu sắc rực rỡ. Vì vậy

ngôi mộ có dáng vẻ là 1 ngôi đền nhỏ. Nên dù ngồi trong mộ mà không ai có cảm giác sợ sệt. Xung quanh là 1 vườn sa-bô-chê lớn có sẵn từ trước. Tới mùa trái chín, trong họ ai cũng có thể tới hái ăn. Nếu không chim chóc hợp với lũ dơi cũng sẽ thanh toán hết. 2 người con bà Tư ở Sài Gòn, còn ông Hội có dinh cơ dưới chợ Cao Lãnh ít khi về. Hơn nữa ông đã tái giá, nên tình cảm đối với bên vợ trước cũng phai lạt nhiều...) Cháu nói nhỏ Trang ra vườn hái sa-bô-chê. Còn cháu với Thu Hương ngồi trong nhà mồ cho... kín đáo. Lần này cháu quyết đánh mạnh nghen chú.

Kể tới đây Thiên nín ngang. Cặp mắt mơ màng, miệng cười chúm chím một cách khoái chí.

Sáu Lương thúc cùi chõ:

– Tiệp đi mậy. Tự nhiên tới chỗ gay cần lại ngưng ngang.

Thiên như chợt tỉnh cơn... mộng lành:

– Mới đầu Thu Hương mắc cỡ đòi đi theo nhỏ Trang. Cháu phải nắm tay cổ kéo ngồi xuống gạch rồi nói thôi ngồi đây với... anh chút xíu. Ai có làm gì đâu mà sợ? Tuy nói vậy chớ cháu cũng kín đáo quàng tay qua vai cổ kéo sát lại gần, để mái tóc dài thơm ngát mùi sà bông Cô Ba dựa lên vai mình. (Hương có chị lớn tên Thu Lan lấy chồng thiếu tá, làm việc trên Sài Gòn, thỉnh thoảng về thăm nhà, đem đủ thứ quà cáp hiếm quý cho ba má, Thu Hương và thằng em tên Đạt mới 14 tuổi). Chú biết hôn, khác với cô Út Trà, người đẹp của chú đó, Thu Hương “mát da mát thịt” lắm nghen. Mới 17 thôi mà, xin lỗi chú, nếu cô “mặc” bộ đồ của bà Eva lúc mới được Chúa tạo dựng, thì cháu cam đoan cổ hồng khác gì tượng thần Vệ Nữ bằng thạch cao đâu đó!

Sáu Lương nghe tới đây bỗng vỗ đùi cái đét:

– Trời đất, không ngờ mày tầm ngàm tầm ngàm mà đấm chết voi đó nghe Thiên!

Thiên liếc ông chú trẻ một cái sắc như dao:

– À há, hỏi nào tới giờ chắc chú nghĩ chỉ có chú là “bảnh” thôi phải hôn? Cho chú hay, cháu ở trên Sài Gòn với chú sáu Tuấn (em ruột ba Thiên. Ông này lớn hơn Thiên tới 6 tuổi, đi làm ngoài nhà dây thép chánh, sau khi đậu bằng Đíp-lôm), chú sáu chỉ cho cháu nhiều chiêu ác lắm nghen.

Sáu Lương cần nằn:

– Cái ông này giỏi tài đầu độc con nít! Lớn như tao ổng không chỉ, lại đi dạy cho mày. Anh hai (ba Thiên) mà biết được chắc...

Thiên lật đật cắt ngang:

– Chết, chú đừng tiết lộ cho ba cháu biết. Ông mét ông nội thì chú sáu dám bị cạo đầu khô tô dầu con rái lăm à. Thôi hồng thềm kể chú nghe nữa đâu.

Sáu Lương cười xòa trấn an thằng cháu:

– Chọc mày chơi thôi. 2 chú cháu mình cũng... sêm–sêm mà! Thôi kể tiếp đi. Tao hồi hộp quá rồi nè.

Thiên nói chú hứa chắc nghe. Sáu Lương ừ. Thiên kể tiếp:

– Sau đó cháu mới cầm bàn tay cổ đưa lên mũi hun nhẹ... Rồi xuất kỳ bất ý quay qua hun lên má cổ một cái. Chắc lần đầu bị con trai tấn công nên cổ cũng run dữ, lại mắc cỡ, hai gò má đỏ hồng coi thiệt dễ thương hết sức!

Sáu Lương hỏi dồn:

– Bộ nó để yên cho mày... tung hoành như vậy sao?

Thiên cười:

– Chắc lúc đó nội lực cổ cũng bị... tiêu tan, nên tuy có đẩy cháu ra, nhưng mà yếu xìu hà! Cháu định tấn công tiếp thì...

Nói tới đây Thiên chắc lưỡi, thở ra đầy vẻ tiếc nuối...

Sáu Lương thúc hỏi:

– Thì sao, thì sao? Mày sao có cái tật ngưng ngang kỳ cục quá!

Thiên cười hì hì:

– Đừng nóng. Đừng nóng. Chú biết hôn, đúng lúc đó con Trang bước vô, tay xách 1 giỏ sa–bô–chê, miệng tía lia:

– Mấy người làm gì trong này mà lâu quá vậy? Tui hái cả giỏ sa–bô–chê chín mùi đây nè. Có ai muốn ăn hôn?

Thu Hương bẽn lẽn đứng bật dậy, mặt mũi đỏ như. Thiệt lúc đó cháu muốn bóp cổ con Trang cho chết luôn!

Sáu Lương phụ họa:

– Ủ, thiệt đồ phá đám. Đi vô không đúng lúc chút nào. Rồi sao đó thì sao?

Thiên thờ dài:

– Còn sao với trắng gì nữa! 3 đứa kéo về nhà. Nhỏ Trang chia cho Thu Hương một mớ sa-bô-chê đem về ăn lấy thảo. Hương về rồi, cháu cự con Trang một trận. Ai ngờ nó còn trợn mắt la lại cháu:

– Trời đất ơi, tui không ngờ anh mới bây lớn mà đã quý quái quá trời. Bà nội với má dặn là nam nữ thụ thụ bất thân. Trai gái đụng nhau là có bầu. Đàng này anh chẳng những ôm mà còn hun con người ta nữa. Vậy thì chết chắc rồi!

Sáu Lương bật cười:

– Rồi mày trả lời sao? Mày có tin chỉ hun nhau thôi rồi con Thu Hương mang bầu hông?

Thiên háy ông chú trẻ:

– Trời, chú làm như cháu là con nít còn hỉ mũi chưa sạch! Cho chú hay, chú sáu Tuân đã giải thích cho cháu biết hết trơn rồi nghen. Cháu nói nhỏ Trang yên chí đi, bạn nó không có bầu khơi khơi vậy đâu. Bà nội với má nói “đụng” là nghĩa khác chớ hông phải đụng tay hay chạm chân gì đâu mà sợ. Lúc đó nhỏ mới hơi yên tâm. Rồi cháu phải năn nỉ nó thiếu điều gây lưởi, hứa sẽ mua bất cứ thứ gì nó thích, nó mới chịu hứa hẹn sẽ rủ Thu Hương qua chơi cuối tuần này.

Sáu Lương nhìn thẳng cháu lắc đầu:

– Vậy là mày qua mặt thẳng chú mày cái rụp rồi đó (thờ dài nảo nuốt)! Đâu mày đem mấy cái tuyệt chiêu của anh sáu Tuân, dạy lại cho tao để tao đối phó với cô út Trà coi.

Thiên dựa lưng vô góc dờ, đưa mắt nhìn lên bầu trời xanh, vẫn vơ vài cụm mây trắng đang lười biếng trôi, ra dáng suy nghĩ lung lăm. Lát sau, sáu Lương sột ruột lên tiếng:

– Sao mậy, nghĩ được kế gì chưa?

Thiên ngồi thẳng dậy búng tay cái tróc:

– Có rồi. Tuy nhiên kế này hơi tốn tiền một chút. Nhưng mà tiền bạc đối với chú nhằm nhò gì phải hôn? Minh sẽ nhờ nhỏ Trang xuống tiệm Mỹ Trà may quần áo, nhưng mục đích chánh là làm chim xanh cho chú. Chớ tối ngày chú đạp xe lượn qua lượn lại trước tiệm cỏ thì ăn cái giải gì! Chú về viết thơ liền đi. Mai mình bắt đầu. Bảo đảm sẽ thành

công mỹ mãn. Sáu Lương, con trai ông Hương hào Thạnh. Đẹp trai, học giỏi, con nhà giàu chớ bộ... ấy sao?

Nói xong Thiên cười hì hì. Sáu Lương cũng cười theo:

– Mày thuộc loại hậu sanh khả... ồ đó ghen cháu! Thôi trăm sự nhờ tụi bây. Chú mà “được” cô Út sẽ thương trọng hậu.

... Hồng Trang để ông chú với ông anh năn nỉ ỉ ôi một hồi mới làm ra vẻ miễn cưỡng nhận lời, với điều kiện cô nàng muốn lựa, muốn may thứ gì tùy ý. Ông chú mừng quá gật đầu lia lịa. Hôm sau cô nhỏ mặc quần sa teng tuyệt nhưng đen mướt, cái áo bà ba soa màu hột gà có thêu những nụ hồng nho nhỏ thiệt nhã nhặn. Chân mang đôi guốc sơn đen quai nhựa trong vắt. Đầu đội chiếc nón lá Gò Găng có thêu hoa lá cành mặt trong. Đạp xe độ 4 cây số, tới bến đò qua chợ Tân Thuận. Trang dắt xe đạp dựng trước cửa tiệm Mỹ Trà, rồi lột nón lá cầm tay bước vô trong. Cô Út đang cất áo, thấy khách vô liền ngưng tay, bước ra chào. Út Trà năm nay 19 tuổi. Từ năm mới 15, cô đã theo học nữ công gia chánh với người dì ruột có trường nữ công Mỹ Ngọc dưới Sa Đéc. Tốt nghiệp rồi cô trở về mở tiệm thêu may tại chợ Tân Thuận, lấy tên Mỹ Trà. Hồng Trang vốn có quen sơ với cô Út, vì đã từng theo mẹ tới đây may quần áo vài lần. Nhận ra Trang, cô đơn đả chào. Chiếc miệng cười tươi, hai má lúm đồng tiền. Nước da trắng hồng như đóa phù dung buổi sáng, càng làm tăng vẻ đẹp của đôi mắt bồ câu đen long lanh. Cặp mày tằm đẹp tự nhiên không tỉa. Hàm răng trắng ngần, nhỏ rúc. Đôi bàn tay với những ngón thon dài mới đẹp cách gì. Bữa nay nhìn kỹ cô Út, Hồng Trang không khỏi tấm tắc khen thầm: Hèn chi ông chú mình mê mệt cổ cũng phải!

Sau khi chọn 1 xấp cẩm nhung màu hồng phấn để may áo bà ba, Trang mở lời:

– Chị Trà biết hôn, em có ông chú học ở collège Mỹ Tho, mỗi lần về nghỉ hè hoặc ăn Tết, đều xuống chợ Tân Thuận này chơi đờ đờ. Ông nói hay đạp xe ngang qua tiệm của chị nữa đó.

Cô Út hỏi:

– Chú của em có phải cái người cao cao, ốm ốm, đi chiếc xe đạp màu xanh dương...

Cô Út đang nói chợt thấy mặt nóng ran khi nhớ tới cái anh chàng cao ốm đó, hay ngồi bên tiệm nước chú chệt Sênh, tay cầm ly nước chanh muối, hay xã xị con cạp gì đó, mà cặp mắt cứ ngó chằm bằm qua tiệm cô, khiến đôi khi cô cảm thấy nhột nhạt cách gì!... Trang nghe cô Út hỏi vậy thì reo lên:

– Đúng chú sáu Lương của em rồi đó!

Cô nhỏ ngó quanh quất thấy má cô Út đang ngồi luông áo dài ở nhà trong, cô bèn hạ giọng:

– Không giấu gì chị Trà. Chú sáu em từ khi thấy mặt chị thì đâm ra... ăn ngủ không yên, ra ngân vào ngơ. Không biết cách gì làm quen, mới làm gan nhờ em chuyên cho chị cái này.

Nói vừa dứt, cô nhỏ móc túi lấy cái thơ dúi lẹ vô tay Út Trà. Cô Út sợ bà mẹ thấy, nên tuy ngạc nhiên tột độ, cô cũng lật đật cho bức thơ vô hộc bàn máy may đóng lại cái rột. Mặt cô hơi ửng hồng miệng ấp úng nói thiệt chị không biết nói sao...

Hồng Trang nói vội:

– Chị đừng ngại, chú em ngưỡng mộ chị thiệt tình đó. Ông tuy còn trẻ mà đàn ông hoàng lắm. Nếu được chị nhận làm bạn, chú em sẽ mừng lắm lắm. Thôi em về. 2 bữa nữa sẽ xuống lấy áo nhen chị.

Cô Út gật đầu.

Đọc thơ sáu Lương cô Út cảm thấy bồi rối, nhưng không kém phần... sung sướng. Bởi lẽ ngoài dáng dấp dễ coi, so về gia thế lẫn học lực cô đều thua sút cậu sáu. Sau khi suy nghĩ thiệt chín chắn, cô liền viết ít dòng trả lời cho cậu. Cô không hứa hẹn chi cả, chỉ mong 2 người sẽ là bạn thuần túy thôi. Khi Hồng Trang trở xuống lấy áo, cô Út để cái thơ trong áo, cho vô túi giấy đưa cho Trang, rồi nói nhỏ:

– Chị có viết mấy lời cho anh Lương, để trong áo của em.

Hồng Trang gật đầu cười tươi, chào cô Út ra về, không quên nói lớn cho bà mẹ cô Út ngồi ở phòng trong nghe thấy:

– Cám ơn chị. Chắc vài bữa nữa em lại xuống lựa vải may áo dài. Tháng tới này đám cưới con bạn thân của em, Ngọc Nữ gần chùa Đạo Năm đó, chị Út biết hôn?

– Té ra cô đó là bạn em. Chị đang may áo dài cưới cho cô ấy. Ủa sao bạn em lấy chồng sớm vậy?

Hồng Trang giải thích:

– Ngọc Nữ tuy là bạn nhưng lớn hơn em 2 tuổi. Năm nay nó 18 rồi đó. Thôi em về nhen chị.

Nhận được thơ trả lời của cô Út, sáu Lương mừng hết lớn. Vội vã thảo ngay 1 bức thơ tràng giang đại hải để kể lể nỗi lòng. Kỳ này nhỏ Trang làm eo:

– Thôi chú ơi, cháu xuống hoài sợ ba má cô nghi. Để lâu lâu đi.

Sáu Lương nhăn nhó như khi ăn gừng:

– Trời ơi, để lâu chú sống sao nổi?! Hơn nữa mùa hè qua lẹ lắm. Chú phải trở xuống Mỹ Tho...

Hồng Trang chu mỏ nói ừ... ừ để coi. Sáu Lương bèn trở miệng lưỡi Tô Tần:

– Rán giúp đi, rồi Tết chú sẽ dẫn thằng bạn thân của chú về giới thiệu cho. Thằng Đức dân Bến Tre, con nhà giàu, học giỏi, đẹp trai không thua gì... chú sáu bây đâu!

Trang mắc cỡ nguýt chú:

– Xí, bạn chú già thấy mờ, cháu hồng thêm đâu!

Sáu Lương trợn mắt:

– Trời đất, tui tao mới có 21 cái xuân xanh mà bây chê già? Tuổi đó mới là lý tưởng đó cháu.

Hồng Trang vẫn ngúng nguẩy:

– Chú dẫn bạn về đây cháu sẽ kêu bằng... chú cho coi!

Sáu Lương cười xòa:

– Con nhỏ này rắc rối thấy mờ. Thôi để ở giá luôn cho biết thân!

Hồng Trang đăm thình thịch lên lưng chú, miệng cười như nắc nẻ.

2 tuần sau cô nhỏ rủ được cô Út Trà lên nhà chơi. Rồi bốn cũ soạn lại. 3 người lại xách giỏ đi hái sa-bô-chê!!! Nhưng lần này, hái một lúc, Hồng Trang lấy cớ nhức đầu nên xin vô trong mộ bà Tư ngồi nghỉ và đọc cuốn truyện do ông chú thân mến cho mượn. Nhưng vội vàng làm sao, ông chú lại đưa cho cô cháu cuốn truyện của... Bồ Tùng Linh! Đọc xong mấy chuyện, ngó quanh quẩn, hình như chỗ nào cũng có bóng dáng của vài con... hồ ly tinh! Hồng Trang đâm sợ, gấp sách lại đi ra vườn kiếm 2 người kia. Đang đi xăng xái, Trang chợt ngưng lại, nép mình sau gốc cây sa-bô-chê già cành lá sum xuê. Tiến thối lưỡng nan, nên dù không cố ý Trang vẫn bắt buộc phải chứng kiến cảnh... rừ rừ rừ rừ của 2 người. Cô Út Trà đứng dựa lưng vô gốc cây, mắt ngược lên, cặp môi hồng he hé như đang say sưa theo dõi những lời lẽ mà Trang đoán chắc chắn là tầm đày... đường và mật (!) của chú sáu Lương. Chú cao hơn cô Út gần một cái đầu, một tay chú chống lên

thân cây, tay kia đặt nhẹ lên bờ vai cô Út, đầu hơi cúi xuống vừa nói nho nhỏ, vừa cười tủm tỉm. Chợt Trang giựt nảy mình, trống ngực đập thình thịch, đưa tay dụi mắt vì sợ nhìn lầm. Rõ ràng chú sáu Lương đang cúi xuống đặt môi mình lên cặp môi đang hé mở của cô Út Trà! Cô nhỏ tự hỏi không lẽ chú sáu muốn “cắn” môi cô Út? Mà sao không thấy cô la hay kêu đau đớn gì cả, trái lại cặp mắt đang mở to bỗng từ từ khép lại mới kỳ!!!

Nhân lúc 2 người còn đang bận rộn với cái “chiện” quái lạ kia, Trang vội vàng thôi lui vô mã bà Tư. Chuẩn bị sẵn sàng, nhỏ vừa bước ra vừa kêu lớn:

– Chị Trà, chú sáu ơi, có hái được nhiều sa–bô–chê hôn?

Trang tiến tới chỗ 2 người đang đứng. Chú sáu nhìn Trang, nháy mắt rồi cười tươi ơ là tươi! Trong khi đó cô Út không giấu được vẻ ngượng ngùng, cặp má còn đỏ ửng, tay vân vê ché áo. Trang giả dò nhìn xuống cái giỏ để dưới đất rồi kêu lên:

– Ủa, sao có mấy trái quèn vậy nè?

Út Trà càng mắc cỡ, sáu Lương vội đỡ liền:

– Tại tuần rồi tụi thằng Thiên với con Thu Hương hái hết rồi. Lúa này chín chưa kịp. Thôi để vài hôm nữa mình trở lại mặc sức mà hái. Trà đồng ý hôn?

Cô Út đáp lí nhí:

– Dạ, anh sáu tính sao cũng được...

Trang muốn bật cười lớn mà không dám, sợ ông chú... quở! 3 người trở về nhà Trang, rồi chú sáu Lương lấy xe đạp chở cô Út tới bến đò Tân Thuận cho cô về nhà. Trang thắc mắc mãi về cái hành động lạ lùng của chú sáu đối với cô Út hôm nọ. Sau cùng chịu không nổi bèn đem ra hỏi Thiên. Khi nghe Trang nói thấy chú sáu “cắn” cô Út, Thiên cười lăn lộn:

– Nhỏ khờ ơi, cái đó không phải cắn mà là hun kiểu Âu Mỹ.

Trang tỏ dấu nghi ngờ:

– Sao anh biết?

Thiên trả lời chắc nịch:

– Sao hông biết, chú sáu Tuấn dẫn tao đi coi hát bóng, tao thấy tụi Tây Đầm hun nhau kiểu đó hà rằm...

Trang nhăn mặt nói ghê thấy mồ!

... Thấy tình hình ngày một sáng sủa, sáu Lương bèn òn ỉ với 2 bà chị kể về 2 bà xuống may áo dưới tiệm Mỹ Trà. Có “xi nhan” trước nên cô Út tỏ ra lịch thiệp, ngọt ngào đặc biệt với 2 người khách mới này. Qua vài lần tiếp xúc, cô tư Hà và cô năm Phụng không tiếc lời khen ngợi, cả nhan sắc lẫn tính tình và tài thêu may của cô Út. Sau khi biết được thân thế của chú sáu Lương, cái ông-già-khó-thương của cô Út cũng rất hoan hỉ đón tiếp “cậu” sáu tới chơi trong suốt thời kỳ nghỉ hè... Chú có nói với Trang Tết này sẽ xin ông bà Tám, ba má chú, xuống hỏi cô Út cho chú. Sợ để lâu, phần chú ở xa, lỡ có người “dốt” cô Út mất. Hè năm tới chú thi xong tú tài sẽ làm đám cưới. Mong của chú rất bình thường: lấy vợ, sanh con, xin một chum đi dạy dưới Cao Lãnh để sớm hôm gần gũi, săn sóc ông bà già. Mấy bà chị trước sau gì rồi cũng khăn gói theo chồng...

Trang chọc:

– Chắc gì cô Út chịu về làm vợ chú?

Sáu Lương trợn mắt:

– Nhỏ này coi thường chú nó quá. Cho bây hay, cá đã cắn câu không cách chi gỡ ra nổi nữa!

Nói tới cá, Trang nhớ lại hôm 5 người (có cả Thiên và Thu Hương) hẹn nhau đi câu. Con kinh nổi làng Tân An với Mỹ Nghĩa có rất nhiều cá. Đám cá rô rất tham ăn. Trong khi Thiên, Thu Hương và Trang say sưa giựt cá, cười giỡn ồm tỏi, thì cặp Lương-Trà biến đầu mắt tằm. Ngó dáo dác chợt thấy cây rom cao nghệu đằng mường cá, Trang cười thầm, chắc mèm 2 người đang “tâm sự lòng thòng” đằng đó.

Với tánh tình lí lắc, ngây thơ của một thiếu nữ mới lớn, Hồng Trang định tới “hù” cho 2 người giựt mình chơi. Ai ngờ lúc tới gần chợt nghe có tiếng phản đối (rất yếu ớt)! của cô Út từ phía bên kia cây rom đưa lại:

– Anh... đừng anh.

Tiếp theo là tiếng chú sáu Lương:

– Không sao đâu mà...

Thì cô nhỏ hồn vía lên mây, vội thối lui về vị trí cũ! lát sau, 2 người từ phía sau cây rom tà tà đi ra. Trên mái tóc dài của cô Út còn vương vẩn vài cọng rom nho nhỏ!

Đúng là cá đã cắn câu hết phương cứu gỡ!

Cuộc tình của chú sáu Lương trơn tru như vậy thì thằng cháu lại không may mắn chút nào. Cả 3 đứa đều không biết rằng cách đây hàng chục năm, 2 gia đình có chuyện tranh chấp về ruộng đất tốt trong Đồng Tháp Mười, nên trở nên thù nghịch. Một hôm ông chú ruột của Thu Hương gặp 3 đứa đang ngồi ăn hủ tiếu trong nhà lồng chợ Cao Lãnh, bèn lật đật về tâu liền cho ông anh hay. Thu Hương bị một trận đòn như tử và để chắc ăn hơn, ông tám Triệu sai vợ sửa soạn quào áo, đưa Thu Hương lên Sài Gòn ở nhà chị Thu Lan, để đi học nữ công gia chánh. Vậy là cuộc tình đứt đoạn trong nước mắt (may mà không có máu)! Thiên buồn bã, bần thần như người mất hồn. Hồng Trang lại được dịp chứng tỏ cái câu “con gái khôn đàn trời”. Cô nhỏ lý luận:

– Nếu 2 người có duyên nợ thì lo gì sẽ không gặp lại. Nghỉ hè rồi anh trở lên Sài Gòn học tiếp mà. Nhưng theo em nghĩ, nếu 2 nhà đã nghịch nhau, thì sau này dù anh với con Thu Hương có thành vợ chồng cũng khó mà tìm thấy hạnh phúc trọn vẹn. Nhứt là ông tám Triệu lại có đầu óc hẹp hòi, cố chấp. Em nghe nói gái Sài Gòn đẹp lắm mà. Nhứt hạng là mấy cô trường Áo Tím. Thiên nghe em nói cũng có lý, nhưng vẫn buồn và cu cậu trút mối hận tình của mình lên đầu lũ chim và lũ cá. Mỗi ngày Thiên xách cần câu theo chú Tư Đầu đi câu cá lóc, cá bông hoặc buồn buồn xách giàn thun ra sau vườn bắt chim...

Sáu Lương thấy thằng “quân sư quạt mo” của mình buồn bèn an ủi:

– Thôi thua keo này ta bày keo khác Thiên à. Nếu trong tương lai mày không kiếm được người vừa ý, chú sẽ nhờ cô Út giới thiệu cho mày đứa cháu gái của cô bên Long Xuyên. Nghe nói cũng đẹp thần sầu và khéo không thua gì cô Út ghen mậy.

Thiên thở ra:

– Kế bên đây còn chưa thành, nói gì tuốt bên Long Xuyên!

Sáu Lương chắc lưỡi:

– Ấy, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đôi diệp bất tương phùng là vậy đó. Trên đời này con gái thiếu gì, sợ mày không đủ sức để “hường” đó chứ!

Nghe giọng nói đầy tính chất lạc quan của ông chú, Thiên cũng thấy lên tinh thần, dù nụ cười trên môi chàng hãy còn... méo xẹo!

Thiên nhìn nét mặt chú Sáu Lương, tuy cố làm ra vẻ buồn buồn cho hợp với tình cảnh của thằng cháu, nhưng vẫn không giấu được niềm hạnh phúc, nghĩ thầm: Đời thiệt lạ. Cùng 1 mùa hè mà 2 mối tình kết thúc trái ngược nhau. Nhưng mà chú sáu có lý, thua keo này ta bày keo khác!

Từ ngày Thu Hương bị ông bà già tổng gắp lên Sài Gòn, cuộc tình bị đứt đoạn một cách tức tưởi, Thiên buồn tối ngày xách giàn thun ra vườn kiếm đám chim để trút mối hận

lòng! Sau khi đã sát hại vài tá chim chóc đủ loại thì cũng sắp tới ngày tựu trường. Thím Năm đã chuẩn bị đầy đủ, từ thức ăn tới áo quần cho thằng con cưng. Thiên ở với chú sáu Tuấn, vì chú còn độc thân, sát cạnh nhà bác ba Đại. 2 chú cháu cùng ăn cơm bên nhà bác ba. Bác không chịu nhận tiền cơm của Thiên, lấy có vợ chồng chú năm nó ở dưới quê hầu hạ tía má cực khổ, ai lại đi lấy tiền cơm thằng cháu. Thành ra cứ khoảng 3 tháng, thím Năm lại phải hì hục chở nào gạo, nào gà vịt, cá mắm lên Sài Gòn, gọi là đóng góp chút đỉnh cho bà chị dâu.

Trước khi đi, Thiên đã mua chuộc thằng Đạt để có địa chỉ của chị Thu Lan trên Sài Gòn. Vậy chuyện gặp lại Thu Hương có gì là khó? Thiên thấy lòng chứa chan hy vọng... Địa chỉ ở Bến Chương Dương, gần chợ Cầu Kho. Hơi xa nhưng nhằm nhò gì! Thương em tam tứ núi anh cũng trèo mà. Mỗi ngày Thiên phải đạp xe đi học tuốt ngoài trường Petrus Ký. Cũng xa tí mù đó chớ! Thím Năm ở chơi đúng 3 bữa thì về Cao Lãnh. Những lần trước, mỗi khi mẹ trở về quê là Thiên bịn rịn ghê lắm, cu cậu buồn buồn mất mấy ngày. Nhưng lần này, thím Năm về rồi mà còn 2 ngày nữa mới tựu trường, Thiên quyết định xách xe đạp tuốt ra Bến Chương Dương kiếm nhà chị Thu Lan để gặp lại người ngọc...

Thiên ngừng xe đạp bên kia đường ngó qua. Căn nhà 2 tầng có sân thượng, cách 1 khoảng sân khá rộng mới tới cổng. 2 cánh cửa sắt tuy khép kín, nhưng có chạm trở nên bên ngoài vẫn có thể nhìn thấy những chậu cây kiểng, giàn bông giấy nở hoa tím rực rỡ trước cửa nhà. Bên hông là cây hoàng lan với những đóa hoa vàng đầy vẻ kiêu sa. Thiên chợt nhớ chồng chị Thu Lan làm tới thiếu tá trong ngành công binh... Hồi mới đổi xuống Cao Lãnh cách đây 7 năm, anh Nghĩa mới đóng lon trung úy. Anh là bạn cùng khóa với anh bà con chú bác của Thu Hương. Anh gặp chị Thu Lan tại nhà ông anh họ. Chị Lan cũng rất đẹp, nhưng chị giống mẹ với thân hình mảnh mai chớ không nảy lửa như cô em. Sắc đẹp của chị thuộc loại đàn ông nhìn thấy chỉ muốn dang đôi tay lực lưỡng ra để bảo vệ!!! (Tội nghiệp những anh chàng này mắc bệnh Tướng rất nặng mà không hề biết! Họ tướng họ mạnh ghê lắm, mà thiệt ra cái cô nhỏ trông thân mềm như liễu, dáng gầy như mai đó chỉ cần biểu diễn một bộ mặt buồn xa vắng, hoặc nhỏ vài giọt lệ... đài trang là anh chàng đã quỳnh quáng, bút đầu bút tai, em có bắt nhảy vô lửa chắc anh chàng cũng... nhắm mắt nhảy càn)! Anh Nghĩa có gốc bụi ở trung ương. Anh chị lấy nhau được 2 năm thì anh chuyển về Sài Gòn cho tới bây giờ. Chị Thu Lan sanh 1 gái năm nay được 6 tuổi và đang mang bầu đứa thứ nhì 5 tháng. Thu Hương được chị ghi tên cho học tại trường nữ công Thanh Vân, nổi tiếng khắp Nam kỳ lục tỉnh. Mỗi ngày chỉ học buổi sáng. Đi nhờ xe của ông anh rề rất tiện. Anh Nghĩa năm nay ngoài 30. Cao lớn, nước da ngăm ngăm. Bụng thon, ngực nở như 1 lực sĩ chánh hiệu. Từ ngày đi coi phim Cuốn Theo Chiều Gió, anh quyết định để bộ ria cá chốt trên mép y chang anh chàng đại tài tử Clark Gable! Trong bộ quân phục với cái bông mai bạc trên cổ áo, trông anh Nghĩa vừa đẹp trai vừa oai vệ. Thỉnh thoảng anh còn được biệt phái đi tu nghiệp ngoại quốc vài ba tháng. Máy ông độc thân tại chỗ, những lúc rảnh rỗi buồn buồn bèn dắt díu nhau đi thăm dân cho biết sự tình. Nhờ vậy các ông học được rất nhiều điều mới lạ... Đó là chưa kể thỉnh thoảng mấy xì thẩu trong Chợ Lớn có chuyện nhờ vả, xong lại trả ơn bằng 1 đêm Nhứt

Dạ Đế Vương chẳng hạn... (Dĩ nhiên đêm đó là đêm anh bị trục trong sở). Chị Lan thiệt có phước mới lấy được anh Nghĩa. Chị hạnh phúc tràn trề nên càng ngày càng phơi phới. Chỉ mới lúc sau này, cái bầu bắt đầu nặng nề, trời lại nóng nực nên chị cảm thấy mệt mỏi, lúc nào cũng muốn nằm kên ra, mặt mũi phờ phạc. Từ bữa có Thu Hương, 2 chị em tán dóc mỗi ngày cũng vui. Nhứt là khi nhắc lại những chuỗi ngày chị còn ở dưới quê. Kỷ niệm bao giờ cũng đẹp, cũng khiến cho người ta bồi hồi mỗi khi nhắc tới. Con bé Thu Mai thích dì Hương lắm lắm. 2 dì cháu ở chung phòng. Nó riu rít kể chuyện trên trời dưới đất mỗi tối trước khi ngủ, cũng giúp Thu Hương đỡ nhớ tới Thiên. Ngay cả chị Lan cũng an ủi rằng nếu ông Tư bà Nguyệt đã quyết định cột sợi chỉ hồng cho tụi bây, thì có chạy đàng trời cũng không thoát! Chuyện gì tới nó sẽ tới. Buồn rầu vô ích. 2 đứa bây còn trẻ quá mà... Thu Hương nghe chị nói có lý nên sau 2 tháng cô cũng nguôi ngoai dần...

... Thiên đứng quan sát căn nhà một lúc, rồi làm gan băng qua đường bấm chuông. Lúc sau có một bà sồn sồn, có vẻ là người làm, tiến ra cửa, hỏi vọng ra:

– Cậu muốn kiếm ai?

Thiên vội trả lời:

– Tui ở dưới Cao Lãnh mới lên. Có người nhờ tới thăm và trao quà cho cô Hương.

Trên đường Thiên đã khôn hồn ghé chợ mua 1 bọc ổi xá lị, trái nào trái nấy xanh mơn mớn, ngó thôi đã muốn chảy nước miếng. Lúc còn dưới quê, có lần Thu Hương vui miệng kể cho anh em Thiên nghe là chị Lan có bầu. Thiên nghĩ muốn chinh phục mấy bà bầu có khí giới nào lợi hại hơn là mấy trái cóc, ổi, me, xoài sồng... chám muối ớt, hoặc chám mắm ruốc, mắm đường đậm thiệt nhiều ớt!

Nghe vậy chị người làm liền mở cửa mời Thiên vô nhà. Băng qua khoảng sân tráng xi măng là bước thẳng vô phòng khách. Chị ta mời Thiên ngồi đợi rồi lên lầu mời bà chủ xuống. Bởi cô Hương đi học chưa về. Thiên đưa mắt quan sát chung quanh. Phòng khách rộng vừa phải, kê bộ sa lông bằng gỗ cẩm lai bọc nhung màu huyết dụ. Chiếc bàn nước cũng bằng gỗ cẩm lai, nổi vân bóng dòn. Trên tường treo mấy bức tranh sơn mài Thành Lễ đẹp lộng lẫy. Sát tường là 1 tủ kính, cao gần đụng trần nhà. Bên trong chung bày rất nhiều ly tách, chén đĩa, mà thứ nào cũng có vẻ đắt tiền. Thiên đang ngắm bức hình chụp 2 ông bà chủ nhà đang đứng cười tươi như hoa bên cạnh thác Prenn trên Đà Lạt, thì chị Thu Lan từ trên lầu lững thững bước xuống. Hai bên đều ngò ngợ, nhưng thiệt tình nếu gặp ngoài đường thì chắc chắn là đường ai nấy đi... thoải mái! Bởi lẽ từ ngày chị rời Cao Lãnh, 2 người không có cơ hội gặp nhau. Thiên thấy chị vẫn đẹp, tuy hơi... bèo nhèo chút xíu!... Còn chú nhóc Thiên bây giờ cao lớn đẹp trai như vậy làm sao chị nhận ra được? Thu Hương đã kể cho chị nghe mọi chuyện và chị cảm thấy ông tám Triệu, ba chị, sao mà cổ hủ, khắt khe quá chừng. Ba cái chuyện tranh chấp đất cát xảy ra từ cái thời ông Bành tổ còn... ủa cút su mà cứ ghim trong bụng, rồi làm khổ tụi con nít! Vì vậy chị tươi cười mời Thiên ngồi chơi, nói độ nửa giờ nửa thì Thu Hương sẽ về cùng với anh Nghĩa.

Chị hỏi Thiên chuyện dưới quê, chuyện học hành... lan man đủ thứ. Thiên thấy chị cởi mở nên cũng yên lòng, nói chuyện không cần dè dặt như lúc đầu.

Có tiếng mở cổng, rồi tiếng xe hơi tiến vô sân. Ít phút sau, 1 người mặc quân phục, tay xách cặp đi vào. Thiên đoán là anh Nghĩa, nên đứng dậy cúi chào rất lễ phép. Chị Thu Lan giới thiệu 2 người với nhau. Anh Nghĩa bắt tay Thiên, rồi nói anh lên lầu thay quần áo. Thu Hương vô sau anh rề ít phút. Thấy Thiên, cô nhỏ sừng sốt, đứng sừng lại, mở to mắt nhìn trân trối. Thiên cũng cảm động không kém, nghệt mặt ra nhìn lại. Chị Lan thấy cử chỉ 2 đứa như vậy bèn tăng háng một tiếng nhỏ, khiến 2 cô cậu giựt mình trở về thực tại. Rồi đồng thanh cất tiếng: Thu Hương. Anh Thiên! Chị Lan tức cười, nhìn 2 đứa rồi nói:

– Trưa rồi, Thiên ở lại dùng cơm với anh chị cho vui. Sau đó cứ ở lại chơi với Hương.

Thiên vui vẻ nhận lời. Không ngờ chị Thu Lan lại quá tốt như vậy. Trước khi tới, cu cậu cứ sợ chị sẽ không thèm tiếp, rồi cảm 2 đứa không được gặp nhau... v.v. và... v.v. Bây giờ thì yên chí lớn.

Có lẽ nổi nhớ nhung nung nấu hay sao mà bỗng nhiên Thiên thấy Thu Hương còn đẹp hơn trong ký ức! Hay tại nước của thủ đô Sài Gòn hoa lệ ngọt ngào hơn thứ nước phèn dưới quê? Thu Hương thì thấy Thiên có vẻ rắn chắc và... người lớn hơn xưa! 2 cô cậu xúc động cứ ngồi nhìn nhau rồi cười. May mà chị người làm ra mời vô ăn cơm. Trong bữa ăn, nhờ tài nói chuyện khéo léo của chị Lan nên mọi người đỡ có cảm giác bối rối. Nhứt là Thiên. Anh Nghĩa thỉnh thoảng mới nói góp vô 1 câu. Thiên có cảm giác như bị anh quan sát... ngầm.

Cơm nước xong, anh Nghĩa, chị Lan và bé Mai lên lầu nghỉ trưa. Thu Hương kéo Thiên ra sau nhà. Khoảng sân sau cũng được tráng xi măng. Trong góc sân có trồng cây mận. Những chùm hoa mận trắng xóa tỏa hương thơm ngát. 2 người ngồi trên băng đá dưới gốc cây. Buổi trưa im vắng. Ngay cả tiếng xe cộ cũng thưa thớt. Chị người làm còn mặc dọn dẹp trong bếp. Thiên quay sang nhìn Thu Hương một cách đắm đuối:

– Nhớ Hương quá trời. Má vừa về dưới là anh đông vô đây kiếm Hương liền. May quá, không ngờ chị Lan dễ thương như vậy. Anh cứ lo...

Thu Hương cười chúm chím:

– Lo chỉ xịt chó cắn anh phải hôn? Giỡn chơi chớ chỉ thương em lắm. Chỉ hứa sẽ năn nỉ ba cho tụi mình đó. Anh rán o bé chỉ đi nha.

Thiên có vẻ trầm ngâm:

– Chị Lan thì anh chắc rồi. Nhưng còn anh Nghĩa. Anh không hiểu sao anh có cảm giác như anh không thích anh.

Thu Hương cười trấn an:

– Chắc tại mới gặp lần đầu. Chớ anh Nghĩa cũng thương em không khác gì chị Lan đâu.

Thiên ghé miệng sát vào tai Thu Hương thì thầm:

– Nếu anh Nghĩa cũng thương em không khác chị Lan thì... anh lo lắm đó!

Thu Hương mắc cỡ véo vô cánh tay Thiên một cái làm anh chàng nhảy nhồm:

– Nói tầm bậy không hà. Chị Lan nghe được thì chết em!

Thiên nắm ngay cơ hội ngàn vàng, kéo đầu Thu Hương sát lại gần rồi hôn chụt một cái lên má:

– Bắt đền đó!

Thu Hương hoảng hốt kéo tay Thiên đứng lên. Cô nhỏ sợ còn kéo dài không biết anh chàng còn dám liêu lĩnh dở những trò gì nữa đây:

– Thôi bữa nay anh ở chơi vậy đủ rồi. Em còn nhiều thứ phải làm để mai nộp cho trường. Hôm nào rảnh tụi mình lại gặp.

Thiên nói một cách miễn cưỡng:

– Ừ, thôi anh về. Chúa nhật anh vô xin phép chị Lan cho tụi mình đi chơi.

Thu Hương gật đầu. Thiên xách xe đạp ra về, lòng vui như mở hội. Mỗi lần nhớ tới nụ hôn trên cái gò má êm như nhung của Thu Hương là lòng Thiên lại rộn lên. Như có một dòng điện chạy khắp châu thân, khiến tay lái anh chàng đâm ra lạng quạng! Ngay cả thầy phú lít đứng chỉ đường ở ngã tư, mặt mày lúc nào cũng như bị táo bón kinh niên, bữa nay sao cũng thấy dễ thương hết sức! Thiên đạp xe vù qua mặt ông ta, giơ tay chào, miệng nở nụ cười tươi rói khiến ông ta sững sốt ngó theo, miệng lẩm bầm chắc thằng này điên!

9 giờ sáng Chúa nhật Thiên đã có mặt tại nhà chị Lan. Chị vui vẻ cho 2 đứa đi chơi với điều kiện... phải cho con bé Thu Mai tháp tùng! Trong lòng tuy bất mãn tột độ, nhưng vẫn phải biểu diễn một bộ mặt tươi cười, hoan hỉ dẫn con... kỳ đà cản mũi đi theo. Chương trình lúc trước là sau khi đi ăn sáng xong sẽ chui vô rạp Eden. Chỉ có rạp này là thích hợp nhất cho những cặp yêu nhau. Vô đó họ cũng đóng phim. Đôi khi còn mùi rệu hơn cả cặp tài tử chánh trên màn bạc. Thiếu gì cặp coi phim xong rồi không thể nào nhớ

nổi 1 câu đối thoại của những nhân vật trên màn ảnh! Nước này thì chỉ còn cách dẫn 2 dì cháu vô Sở thú coi... khi làm trò!

Thiên mua mấy gói đậu phộng để nhỏ Mai thầy cho mấy con thú. Trong khi con bé khoái chí reo hò thì cậu Thiên cũng đâu có chịu ở không. Cậu nắm tay, rồi cậu ôm eo em Thu Hương một cách... tình bơ. Chỉ không dám hôn ầu tại chôn đông người, với lại cũng sợ con bé bắt gặp về làm rấp—bo cho bà chị thì dám bị cúp giấy phép! Mới đầu Hương còn ngại, nhưng sau thấy không ai để ý nên cũng để yên cho Thiên nắm tay. Đến khoảng 2 giờ thì con bé Mai kêu đói bụng. Thiên dẫn 2 dì cháu ra hẻm Casino ăn bún chả, uống mỗi người 1 ly nước mía Viễn Đông mát rượi... Học sinh nghèo mà. Để từ từ Thiên mới được tiền chú sáu Tuấn sẽ xài sang hơn! Sau đó cả 3 tản bộ trên hè phố Lê Lợi. Chiều Chúa nhựt nên người đi như thác lũ... Về đến nhà cũng gần 5 giờ. Chị Lan giữ Thiên lại ăn cơm tối, nhưng cu cậu thoái thác, lấy cớ về sửa soạn bài vở cho ngày mai. Hương đưa Thiên ra cổng. Dòm quanh quất thấy không có ai, Thiên làm gan ghé môi hôn lên má Thu Hương một cái. Cô nhỏ hết hồn xô vội Thiên ra. Tình cờ nhìn lên phía trên lầu, chỗ phòng ngủ chị Lan, Hương không biết mình có nhìn làm không, nhưng hình như có bàn tay ai đó đang vén một góc của tấm màn cửa sổ, nhìn xuống phía 2 người. Tự nhiên Thu Hương có một cảm giác bất ổn trong lòng, nên hỏi Thiên về cho lạ. Bữa cơm tối thật vui nhờ cách kể chuyện liến thoắng của bé Mai. Thu Hương cũng cười hồn nhiên, cặp mắt long lanh dưới ánh đèn. Từ hôm biết cô em vợ có người yêu, dưới mắt Nghĩa, Thu Hương không còn là 1 cô bé ngây thơ nữa. Như bây giờ, cả người Thu Hương toát ra một cái gì rất lạ, rất thu hút mà từ trước tới giờ Nghĩa không bao giờ để ý. Chàng cố không để cặp mắt... phiêu lưu trên bộ ngực căng phồng dưới làn vải óng ả của chiếc áo bà ba lụa tím Hương đang mặc. Mái tóc dài được cột gọn bằng sợi ruban cùng màu áo, để lộ chiếc cổ trắng ngần. Nhìn qua thân hình nặng nề của vợ, Nghĩa không tránh được một ý nghĩ so sánh, dù chỉ thoáng qua. Từ 2 tuần nay, lấy cớ trời nóng khó ngủ, lăn qua trở lại làm mất giấc ngủ của chồng, Thu Lan xách gói xuống nằm ở dưới nhà, mở quạt máy sáng đêm.

Dưới ánh đèn, con bé Thu Mai ê a học bài học thuộc lòng. Thu Hương cặm cụi ngồi thêu cái mẫu áo gối vừa học sáng nay. Có tiếng gõ cửa nhẹ, rồi Nghĩa bước vô. Anh vừa tắm xong, mái tóc còn ướt đẫm. Chỉ mặc chiếc quần pyjama, phía trên để trần, lộ khuôn ngực nở nang không thua gì lực sĩ đẹp! Anh nói như phân trần:

– Nóng quá trời. Anh vô coi 2 dì cháu đang làm gì đây? Mai liến thoắng:

– Con đang học bài “Con mèo trèo lên cây cau”. Con đọc cho ba nghe nghen.

Nghĩa xoa đầu con:

– Ủ đọc đi. Học giỏi ba thưởng.

Bé Mai mắt ngược nhìn lên trần nhà, miệng ê a đọc. Nghĩa nghe con gái đọc bài, nhưng mắt không rời cô em vợ. Tối nay Thu Hương mặc bộ đồ ngủ bằng lụa màu trứng sáo. Áo

ngắn tay, cổ chữ u để lộ nguyên một cái ức trắng như ngà. Cả hai cánh tay tròn tròn lẳng cũng trắng như mỡ động. Càng nhìn, Nghĩa càng thấy Thu Hương đẹp. Đẹp một cách sắc sảo, gợi tình. Thu Hương ngược lên, bắt gặp anh rỏ đang nhìn mình một cách chăm chú thì ngạc nhiên hỏi:

– Uả, bộ em lạ lắm sao mà anh nhìn kỹ vậy?

Nghĩa trả lời Thu Hương, mà như nói với chính mình:

– Ừ lạ lắm. Càng nhìn anh càng thấy em lạ! Lúc này em đẹp hẳn ra.

Thu Hương nghe anh rỏ khen đẹp, vừa thích vừa mắc cỡ, hai má đỏ bừng. Nhưng phần Hương, nàng cũng thầm công nhận là Nghĩa đẹp trai. Đẹp một cách rất đàn ông. Nàng mong là Thiên sau này cũng sẽ giống như anh Nghĩa. Bỗng Nghĩa nói vội:

– Thôi 2 dì cháu ngủ sớm đi. Chúc ngủ ngon.

Nói xong Nghĩa trở về phòng. Và tất nhiên đêm đó, giấc ngủ của chàng chứa đầy hình ảnh cô em vợ xinh đẹp...

Hầu như Chúa nhật nào Thiên cũng ra nhà chị Lan. Có khi gặp anh Nghĩa, có khi không. Anh đối với Thiên rất lịch sự. Nhưng cậu vẫn không cảm thấy thoải mái khi nói chuyện với anh. Cái mặc cảm của gã con trai mới lớn đối với 1 người đàn ông từng trải chẳng? Hay cái ánh mắt hơi... soi mói của anh thỉnh thoảng... vô tình (?) đậu lên khuôn ngực nảy nở hơi quá khổ của Thu Hương khiến cậu bực bội?

Chúa nhật rồi may quá (!?) con bé Mai bị ốm đau, nên chỉ có 2 đứa đi chơi với nhau. Thiên sung sướng đưa Thu Hương vào rạp Eden. Anh chàng lựa ngay 2 cái ghế trong góc, lưng dựa vô vách. An toàn hết sức! Coi được một lúc thì Thiên từ từ đưa cánh tay quàng qua vai Thu Hương, kéo nhẹ người đẹp về phía mình, Thiên ghé môi hôn phớt lên má. Thu Hương thì thầm:

– Kỳ quá anh. Coi chừng người ta thấy.

Thiên cười khẽ, nói nhỏ vào tai nàng:

– Không sao đâu. Em nhìn chung quanh coi. Ai cũng như mình mà!

Thu Hương đưa mắt quan sát chung quanh. Quả nhiên có rất nhiều mái đầu... đen (vì trong bóng tối) đang chụm vào nhau. Mặc cho mấy chàng cao bồi trên màn ảnh bắn giết nhau toi bời, dưới này đám khán giả cũng đang... ăn tươi nuốt sống nhau không kém phần hăng hái! Đang lúc thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều có đủ, Thiên quyết đem những chiêu học được của chú sáu Tuấn ra áp dụng liền. Thu Hương trước giờ mới được hôn vài lần

trên má, bây giờ bỗng dung bị một đôi môi nóng bỏng của đối phương đặt lên cặp môi của mình. Chưa hết, một bàn tay run run (dĩ nhiên, lần đầu tiên mới áp dụng mấy chiêu này mà), đưa lên ngực nàng xoa nhẹ nhẹ, khiến con nhỏ giựt nảy mình... nhưng sau thấy cũng... là lạ!

Tối đó, nằm trên giường nhớ lại những chuyện xảy ra lúc trưa trong rạp hát, Thu Hương còn cảm thấy nóng cả người. Cùng là lần đầu nên cả 2 đều lúng túng, ngượng ngập. Nhưng học chữ nghĩa mới khó, chớ ba cái chuyện này hình như lúc mới sanh ra, con người ta đã được ông Trời... cấy sẵn vô người rồi! Bản năng tự nhiên của con người tự nó... nở hoa. Mà cơ khổ, những đường cong, nét lượn trên thân hình các bà, các cô càng nảy nở, hấp dẫn chừng nào, lại càng lôi kéo cái bản năng tự nhiên này của phe đàn ông... nở hoa nhiều chừng nấy! Cho nên các bà mới ghen khổ ghen sở, vì đâu phải ai cũng noi được những tấm gương sáng chói của ngài Quan Công hoặc ông Liễu Hạ Huệ ngày xưa?!

... Từ sáng, anh Nghĩa đã đưa chị Lan và Bé Mai về nhà má anh trên Biên Hòa. Ngày mai Chúa nhật đám giỗ ba anh. Chị Lan ngủ lại trên đó để tiếp tay sửa soạn với mấy cô em chồng. Nói cho oai chớ thiệt ra với cái bầu 8 tháng của chị, ai nỡ để cho chị phải làm cực khổ. Chị chỉ ngồi trong bếp tán gẫu với các bà mà thôi. Thu Hương không tháp tùng theo chị được, vì trường sắp mở cuộc triển lãm hằng năm, nên có quá nhiều việc phải làm. Nhà chỉ còn chị Tám, người làm, với Thu Hương. Cơm tối xong, chị Tám xin phép Thu Hương cho chị đi coi tuồng hát bội Lữ Bố hí Điêu Thuyền dưới rạp Cầu Muối. Chị Tám đi rồi Thu Hương xách quần áo đi tắm. Cô nhỏ sợ thêu tới khuya buồn ngủ quá lại làm biếng. Ý y nhà không còn ai, tắm xong Thu Hương mặc cái áo lá nhỏ, phía trên chỉ có hai sợi dây, mà nàng vẫn mặc bên trong áo dài hoặc áo bà ba mỗi khi ra đường. Đứng trước tấm gương hình bầu dục trên bàn phấn, Hương vén mái tóc mềm thả trước ngực, tay cầm cây lược đôi môi chải nhẹ nhàng. Nhìn xuống hai gò ngực vun đầy dưới làn áo mỏng, Hương không khỏi đỏ mặt khi nhớ tới bàn tay vụng về nhưng tham lam của Thiên hôm nào trong rạp ci-nê... Mãi thả hồn trong mộng, Hương không nghe tiếng bước chân. Đến khi có một khuôn mặt khác hiện ra trong gương ngay sát sau lưng, Hương mới hết hồn quay lại, rồi kêu lên thảng thốt:

– Anh Nghĩa. Em tưởng anh ở trên Biên Hòa?

Nghĩa nhìn Thu Hương không nháy mắt:

– Bữa nay anh trực. Định ghé qua nhà tắm rửa cho mát rồi mới vô trại. Đi ngang thấy cửa phòng em không đóng.

Bây giờ Thu Hương mới để ý thấy Nghĩa chỉ mặc cái quần đùi. Nhớ lại mình cũng đang ăn mặc hớ hênh không kém, Thu Hương định chạy lại tú lấy cái áo ngủ ngắn tay mặc vào. Nhưng Nghĩa đã nhanh như cắt, dang hai tay ôm gọn cô em vợ vào lòng. Thu Hương

điếng hồn cổ xô ông anh rể ra, nhưng nàng càng xô càng bị siết chặt! Một hồi thấy chống cự cũng vô ích, nàng đành đứng yên, nhưng hỏi với giọng đầy sợ hãi:

– Anh Nghĩa, anh làm cái gì kỳ vậy? Em sợ lắm rồi đó!

Nghĩa hơi nói rộng vòng tay một chút. Rồi vừa hôn vào mặt, vào cổ Thu Hương, anh chàng vừa thì thầm:

– Đừng sợ, cung của anh. Em đẹp quá. Em biết không, bao nhiêu đêm ngủ một mình, anh nghĩ đến em chỉ cách có một bức tường. Anh tưởng điên lên được... Nghe tới đây, Thu Hương càng tá hỏa! Nàng hiểu rằng nếu không chống cự kịch liệt thì chắc chắn sẽ có chuyện không hay xảy ra. Nhưng nghĩ là một chuyện, còn thực hành lại là chuyện khác. Đối với một kẻ kinh nghiệm đầy mình như Nghĩa, con cừ non Thu Hương thấm vào đâu? Mặc kệ những lời năn nỉ lẫn phản kháng của Thu Hương, anh chàng vẫn cứ... đường ta ta cứ đi! Trong khi đôi môi tham lam không ngừng... vờn trên mặt, trên mắt, trên môi... thì bàn tay của Nghĩa cũng nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn mát như nhung của đôi bờ vai trần, rồi lần xuống chiếc lưng ong thon gọn... Như bị một luồng điện cực mạnh xuyên qua người, Thu Hương bỗng có cảm giác như mất hết sức lực, tứ chi cứ bủn rủn dần, cuối cùng cô nhỏ yếu xiù giống như 1 con búp bê bằng vải... Thấy thời cơ đã chín, Nghĩa nâng Thu Hương lên, ẵm lại đặt gọn trên giường. Cô nhỏ tuy tâm thần bán loạn, nhưng cũng cảm thấy nguy cơ trùng trùng, định gượng ngồi dậy thì đã bị tám thân rắn chắc của Nghĩa phủ lên trên...

Sau đó trước những giọt nước mắt tức tưởi của Thu Hương, Nghĩa cũng thấy hối hận. Nhưng tám thân cực kỳ quyến rũ của nàng đã làm Nghĩa điên đầu, bất chấp mọi chuyện... Cô nhỏ nhìn ông anh rể với cặp mắt đăm lệt, ghen ngào:

– Nếu chị Lan biết được, chắc chỉ sẽ giết chết em. Còn anh Thiên nữa...

Nghĩa ôm khuôn mặt Thu Hương, hôn lên đôi môi run rẩy, vừa nhìn thẳng vào mắt nàng vừa nói:

– Nếu em không khai, anh cũng không nói, làm sao chị Lan biết được? Phần thằng Thiên, em nên quên nó đi. Em không còn tính chuyện tương lai với nó được nữa đâu. Em hiểu không?

Nghe tới đây, Thu Hương oà lên khóc nức nở. Nghĩa vừa vuốt ve vừa năn nỉ ỉ ôi, cô nhỏ vẫn vùi đầu vô gối khóc tí tê. Bỗng có tiếng chị Tám kêu cửa. Hương hết hồn nín bật. Nghĩa nói:

– Em đóng cửa phòng rồi tắt đèn luôn, để anh xuống.

Nằm một mình trong bóng tối, Hương mở to mắt nhìn lên trần. Nàng giận mình sao quá mềm yếu. Nhưng nghĩ lại, anh chàng Thiên cũng có lỗi trong chuyện này. Nếu anh đừng tò mò, táy máy... thì mình đâu đến nỗi bị mất tự chủ dễ dàng như vậy? Bây giờ tấm thân đã hoen ố, còn mặt mũi nào gặp lại? Chị Lan thương mình như vậy, mình cũng phản bội chị luôn. Nghĩ tới đây, nước mắt Hương lại tuôn như suối. Nhưng biết làm sao, chống cự không lại không lẽ cắn lưỡi tự tử? Sáng đêm cứ lặn qua trở lại, lòng rối như mớ bong bong! Cái làm cho Hương vừa đau khổ lẫn xấu hổ là cái cảm giác mà Nghĩa đã mang đến cho nàng. Hương không thể dối lòng, phủ nhận chuyện đó. Bây giờ phải làm sao đây? Trời đất ơi! Hương muốn hét thiệt lớn cho hả, nhưng làm sao dám?! Rồi những ngày sắp tới, Nghĩa có để yên cho nàng không? Chỉ vài phút ngắn ngủi mà cuộc đời nàng đã đảo lộn, hết phương cứu!

Sáng hôm sau Thu Hương xuống nhà với bộ mặt thiếu ngủ, cặp mắt sưng húp. Chị Tám thất kinh hỏi:

– Cô Hương bình hay sao mà mặt mày ra nông nổi này? Để tui cạo gió cho cô nghen.

Hương nhắm mắt, đưa tay xoa hai bên thái dương:

– Ồ, trong mình tui không được khỏe. Sáng đêm bị nhức đầu không ngủ được.

Chị Tám nhanh nhẩu:

– Vậy ăn sáng xong cô uống viên aspirine rồi lên lầu ngủ thêm chút xíu thì khỏe liền. Tối hôm qua ông chủ mở cửa cho tui rồi ông lên xe vô trại trực. Chiều nay ông bà mới về.

Hương nghe vậy cũng yên tâm. Từ đó nàng rón tránh đối diện một mình với Nghĩa. Hương biết nàng không đủ sức đối phó. Đôi khi vô tình bắt gặp cặp mắt mê đắm của Nghĩa nhìn, Thu Hương không khỏi rùng mình... Chị Lan càng gần ngày sanh càng mệt mỏi. Chị chẳng để ý gì tới chuyện chung quanh. Ngày đêm chỉ mong tới ngày nở nhụy khai hoa. Hương lấy có bạn học cũng tránh gặp Thiên. Cậu ta buồn lắm, đem chuyện này ra hỏi ý kiến quân sư sáu Tuấn. Chú sáu trầm ngâm hồi lâu rồi mới phán với thằng đệ tử rằng:

– Theo chú có 2 giả thuyết. 1 là “ên” gặp được thằng khác ngon hơn mày. 2 nữa, thằng anh rể cũng đáng nghi lắm. Xưa nay chuyện giữa anh rể em vợ... xảy ra hà rầm! Nhứt là chị con Hương đang mang bầu sắp sanh. Mày nghĩ coi, giữa 1 bà bầu ột ệt, mặt mày nhăn nhó, em Hương của mày hấp dẫn quá, làm sao thằng anh rể cảm lòng cho đặng?

Thiên nghe tới đâu râu thúi ruột tới đó, vì cái giả thuyết nào cũng... ngạt hết tron! Nhưng thà Thu Hương gặp người ngon hơn mình thì cậu cũng cam lòng. Nếu nàng mà lỡ “sa” vào tay ông anh rể thì hậu quả chắc chắn không cách gì khá được. Cậu định bụng sẽ tìm

cách hỏi thẳng Thu Hương, nếu lòng nàng đã thay đổi thì Thiên cũng đành chịu. Thương em lắm, nhưng anh cũng còn tự ái của thằng con trai.

Chị Lan chuyển bụng tới thứ bảy. Cơm nước xong đang ngồi tán gẫu, chị chợt nhăn mặt, đưa tay xoa bụng. Anh Nghĩa vội hỏi:

– Em đau bụng hả?

Chị Lan gật đầu:

– Ừ, chưa nhiều lắm. Hơi ran ran từ hồi chiều. Để đau thiệt thúc hăng đi. Lần trước vô nhà bảo sanh sớm chờ lâu quá chừng.

Nói vậy chớ con ra cũng lẹ hơn. Độ 8 giờ chịu hết thấu, chị nói anh Nghĩa chở xuống nhà bảo sanh Việt Hoa gần chợ Cầu Kho. Thu Hương cũng đi theo. Tới gần 9 giờ chị cho ra đời thêm 1 cô con gái, nặng hơn 3 ký. Anh chị hy vọng lần này sẽ có thằng cu, nên chị Lan buồn thấy rõ. Anh Nghĩa an ủi:

– Thôi gái trai gì cũng là con. Lần thứ ba chắc chắn sẽ là thằng từng cho em coi.

Sáng Chúa nhật anh Nghĩa chở Hương và bé Mai vô thăm chị Lan. Con bé Thu Trúc ngủ vùi không chịu mở mắt. Bé Mai có em mừng hóm, không cần biết trai gái gì ráo. Buổi chiều chị Lan thềm ăn mì, chị Tám xách gà mèn đem vô nhà bảo sanh. Con bé Mai cũng đòi đi vô theo thăm em. Thu Hương đang ngồi trong phòng viết thư gửi về Cao Lãnh báo tin vui nên không biết. Cửa phòng mở nhẹ, Thu Hương tưởng bé Mai nên không để ý. Đến chừng bị đôi tay rắn chắc từ phía sau ôm vòng trước ngực, cô nhỏ bở vía quay lại nhìn. Nghĩa đang cúi xuống định hôn vào chiếc gáy trắng ngần của Thu Hương, bỗng gặp khuôn mặt nàng thì hôn luôn lên chiếc miệng đang há ra vì sợ. Thu Hương đứng phất dậy, né đầu qua một bên lấp bắp:

– Anh Nghĩa, tha cho em đi. Mình phạm tội một lần đủ rồi. Em sợ lắm!

Nhưng Nghĩa như con thú điên, càng ghì sát Hương vào lòng, thở hổ hển:

– Hương... Hương... nếu em không chịu chắc anh chết mất.

Hương cố xô Nghĩa ra:

– Anh điên rồi. Bộ muốn giết em sao? Em la lên bây giờ.

Nghĩa nói không có ai ở nhà đâu. Rồi một tay ôm, một tay giựt tung hàng nút áo của chiếc áo ngắn tay. Hàng nút bóp thì nghĩa lý gì? Nghĩa nửa kéo, nửa bồng Thu Hương lại

giường. Rồi một lần nữa, cô nhỏ đành thúc thủ trước sự thèm khát điên cuồng của ông anh rề!...

Nghĩ nát óc cũng không biết cách nào để thoát ra khỏi cái tình huống cực kỳ nguy hiểm này, thì bỗng một ngày đẹp trời Thu Hương cảm thấy trong người không bình thường. Chẳng hạn tháng rồi không thấy kinh, cô nghĩ chắc tại cô sợ quá nên bị xáo trộn. Nhưng mấy hôm nay, cứ sáng ngủ dậy là thấy bợn dạ muốn ói. Mới đầu tưởng ăn không tiêu. Nhưng không lẽ ngày nào cũng không tiêu? Rồi lại tới ngày nữa mà vẫn chẳng thấy gì. Nhỏ quýnh lắm nhưng biết hỏi ai? Đêm nằm thao thức... Bỗng một ý tưởng khủng khiếp lóe ra trong đầu. Không lẽ mình có thai? Hương bật ngồi dậy như cái lò xo, xuất hận đầy mình. Nếu thiệt thì chỉ còn nước chết! Tay chân Hương lạnh ngắt. Hai hàng nước mắt tuôn lã chã. May mà con bé Mai ngủ say... Chúa nhụt rồi Thiên vô kiếm, Hương buồn quá nên cũng muốn gặp Thiên nói chuyện cho đỡ buồn. Vừa mới thấy Hương, Thiên kêu lên:

– Lúc này Hương đau hay sao mà hốc hác quá vậy? Cần thuốc gì anh mua?

Hương lắc đầu cười gượng:

– Em không sao.

Nhưng nói xong rồi cặp mắt bỗng ửng đỏ. Hai hàng nước mắt chực trào ra. Xém chút nữa Hương đã thú thật hết với Thiên, vì dù sao ở đây, ngoài chị Lan, Thiên là người gần gũi với Hương nhất. Nhưng cô nhỏ kềm lại được. Nói với Thiên thì ích gì? Anh chàng nổi khùng dám kiếm anh Nghĩa làm âm ỉ lên, mọi chuyện sẽ nổ như trái bom, chết cả đám! Nhưng cây kim trong bọc lâu ngày phải lòi ra. Thấy mặt mày Hương càng ngày càng chao dao, những cơn ụa mưa thường xuyên, chị Lan đâm nghi, một buổi trưa nhà vắng, chị vô phòng Hương hỏi cho ra lẽ. Biết không giấu được nữa, Hương vừa khóc như mưa gió vừa kể hết cho chị nghe. Nếu có nghi thì chị Lan nghi Thiên là thủ phạm. Giờ nghe Hương khai tên Nghĩa, chị như bị 1 nhát búa bổ vào đầu, choáng váng mắt mấy giây... Chị ngồi ngây như pho tượng, bỗng đứng bật dậy, mắt tóe lửa, nghiêng răng:

– Khôn nạn. Thiệt không ngờ thằng chồng mình đặt hết lòng tin lại là thứ mặt người lòng thú, nhẫn tâm phá hại đời con gái của em vợ. Nhưng mà tao hỏi thiệt, mày có.

Nhìn lên nét mặt chị Lan, Hương đoán chị nghi mình đồng lõa, Hương kêu lên:

– Em thề với chị là em bị anh Nghĩa cưỡng ép. Chị coi sức em làm sao chóng nổi?

– Vậy sao lần đầu mày không mét tao liền để tao trị thằng chả một trận?

Hương thút thít:

– Em sợ... Với lại em tưởng ảnh sẽ để cho em yên.

Giọng chị Lan đầy tức giận:

– Hừ, ở đó mà nó để cho mày yên. Đồ ngu!

Nói xong chị hậm hực đi về phòng, bỏ Hương ngồi đó với nỗi đau vô cùng tận.

Tối đó anh Nghĩa vừa đi làm về là bị chị Lan cho 1 trận toi bời. Anh chỉ biết cúi đầu chịu trận như tất cả những ông chồng có máu... Tề Tuyên khác! Chị Lan la hét một hồi thấy chồng vẫn im lặng thì vừa thở vừa hỏi:

– Bây giờ anh tính sao?

Anh Nghĩa bèn biểu diễn một bộ mặt sâu thẳm nhưt:

– Em tính sao thì anh nghe vậy. Anh thề không dám tái phạm nữa đâu em à.

Chị Lan hứ một cái cóc, đầy vẻ khinh bỉ:

– Cám ơn lời thề muộn màng của anh. Rán giữ đó!

Bữa cơm tối chị Tám dọn lên rồi dọn xuống. Không ai còn lòng dạ nào nuốt nổi!...

... Sau mấy ngày suy nghĩ lẫn bàn bạc, chị Lan ẵm con bé Trúc cùng với Hương lên nhà bà dì ruột trên Đà Lạt, lấy cớ đi thăm bà dì bị bệnh nặng. Chị Nga con gái dì Hai cũng có chồng sĩ quan. Anh Hưng dạy ở trường Võ Bị. Từ ngày chồng mất, dì Hai lên ở luôn với con. Chị Nga có 1 sạp vải ngoài chợ. Dì Hai tối ngày ở nhà cũng buồn, đôi khi đòi trở về Cao Lãnh mà chị Nga không chịu. Chị Lan đem chuyện thú thật hết với dì và bà chị, xin 2 người giúp đỡ. Mới đầu chị Nga còn ngần ngại, sau thấy bộ mặt thiếu não của Hương thì động lòng, biểu cứ ở lại chờ ngày sanh nở rồi tính. Mọi người cũng đồng ý nhưt thời giấu nhem chuyện này, không cho ông tám Triệu hay. Ông dám vác dao chém thẳng rẻ “dâm tặc” rồi bằm nát như tương lắm à!

Chị Lan mừng lắm, ở lại chơi 3 bữa mới về...

Hương theo chị Nga ra chợ phụ coi sạp vải. Bận rộn tới ngày, đêm về Hương ngủ như chết, không phải suy nghĩ nhiều, nên càng ngày càng khỏe ra. Thịnh thoảng có nhớ tới Thiên, mỗi tình đầu ngây thơ trong trắng, Hương chỉ biết thở dài. Không nợ nần nhau thì thôi, chờ kiếp khác!...

7 tháng sau Hương sanh 1 thằng cu tí thiệt dễ thương. Chị Nga đánh điện tín báo cho chị Lan hay. Chị lại lật đật ẵm bé Trúc lên Đà Lạt thăm em. Thấy thằng cu giống tên “dâm

tặc” như khuôn đúc, chị đâm thương ngang, nói rằng Thu Hương còn quá trẻ để cưu mang đứa bé một mình. Con em thì cũng như con chị. Dầu gì cũng cùng huyết thống với con Mai và con Trúc. Dì Hai, chị Nga đều đồng ý. Mới đầu Hương thương con không rời, nhưng cuối cùng thấy mọi người đều có lý nên đành chịu thua. Chị Lan về mướn 1 bà vú tàu (từ hôm đưa em lên Đà Lạt trở về, chị Lan đã cho chị Tám nghỉ việc và mướn 1 người khác, cô này từ ngoài Trung vô, để giữ bí mật của gia đình). Chị để bé Trúc ở nhà với bà vú, rồi trở lên Đà Lạt bằng thuyền cu về. Hương khóc như mưa như gió. Dì Hai với chị Nga phải dỗ dành mãi, cả tháng Hương mới nguôi ngoai dần. Ra tháng Hương tiếp tục ra chợ bán với chị Nga. Trong đám bạn hay lui tới chơi với anh Hưng, có anh Tú cũng giáo sư, nhưng anh dạy tại trường Trung học Trần Hưng Đạo. Cách đây 3 năm vợ anh sanh đứa con đầu bị xuất huyết, cầm không kịp nên qua đời, để lại cho anh đứa con gái năm nay lên 3, ở với ông bà nội dưới Sài Gòn. Anh ở trên này một mình. Trước tám nhan sắc càng ngày càng lộng lẫy của Hương (gái 1 con trông mơn con mắt mà)! Anh đâm si tình như 1 gã con trai mới lớn. Ngày nào cũng kiếm có tới nhà anh Hưng nhìn Hương cho đỡ nhớ. Riết rồi chị Nga cũng phải hiểu ý. Một bữa chị nửa đùa nửa thật hỏi:

– Ở nhà một mình buồn lắm sao mà lúc này ngày nào anh Tú cũng qua thăm tụi này vậy? Thôi rán kiếm một bà vợ cho vui cửa vui nhà.

Anh Tú ngượng đỏ mặt, nhưng cũng trả lời:

– Dạ, định nhờ bà chị giúp đây.

Chị Nga hỏi ai, anh Tú không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn Thu Hương đang ngồi thêu cái áo gồi rồi cười tủm tỉm... Hương ngược lên gặp ánh mắt anh chợt mắc cỡ, cúi xuống thêu tiếp. Anh Tú về rồi, chị Nga cười hỏi Hương nghĩ sao về anh Tú? Thu Hương trả lời sợ đàn ông muốn chết. Chị Nga la không được vợ đưa cả năm. Trên đời có quỷ nhưng cũng có Phật chớ. Hết con bĩ cực tới hồi thối lai mà. Có chị Nga làm hậu thuẫn, một bữa Tú mạnh dạn tỏ tình với Thu Hương. Từ hôm biết Tú yêu mình, nàng suy nghĩ lung lắm, nên hôm nay quyết định đem chuyện xưa kể hết cho Tú nghe. Nhưng cái sắc đẹp tuyệt mỹ của Thu Hương khiến Tú mất ăn mất ngủ, hơn nữa Tú cũng là kẻ góa vợ, thì cái quá khứ của nàng có nhằm nhò gì? Vậy là Tú chánh thức xin cưới nàng làm vợ. Thu Hương viết thư kể cho chị Lan nghe. Chị mừng hết lớn, vội vàng đánh dây thép mời ông bà tám Triệu lên Sài Gòn gấp. Bây giờ chị Lan mới đem sự thật ra kể cho cha mẹ biết, rồi khóc lóc xin ông bà tha tội cho thằng chồng trời đánh của chị (tất nhiên trốn biệt trong trại không dám lộ mặt về, rui ông cha vợ cho 1 búa thì đời tàn trong ngõ hẹp. Chờ sấm sét lẳng điệu rồi hăng hay)! Bà Tám cũng khóc. Chỉ có ông vừa nghe xong thì tức giận, tóc tai dựng đứng, chỉ muốn kiếm thằng rết giết quách cho rồi. Chửi một hồi thấm mệt, cơn giận cũng từ từ hạ, nên khi nghe nói có người muốn cưới Thu Hương, ông cũng đành gật đầu. Bà Tám với Thu Lan thở ra nhẹ nhõm!

Đám cưới của Thu Hương và Tú diễn ra trong vòng thân mật tại Đà Lạt. Cha mẹ của Tú và ông bà Tám cùng Thu Lan ở chơi 1 tuần mới về. Bà Hai nhứt định tháp tùng em gái về

Cao Lãnh thăm bà con 1 chuyến. Thu Lan vui nhút vì không ngờ cuối cùng đứa em bất hạnh của mình đã gặp được 1 ông chồng xứng đáng. Chỉ tội cho Thiên. Sau ngày Thu Hương lên Đà Lạt, Thiên có ghé hỏi thăm. Chị Lan chỉ nói vắn tắt là Hương có chuyện gấp phải đi xa, gởi lời xin lỗi đã không kịp chào Thiên. Đoán có chuyện không lành xảy đến cho người yêu, Thiên ra về mà mặt buồn rười rượi. Chị Lan thấy tình cảnh đó cũng buồn cho cậu ta lắm, nhưng đành chịu. Thiên còn trẻ, chuyện gì rồi cũng quên, cũng qua. Dòng đời cũng như dòng nước, chảy hoài không ngừng nghỉ... Chị cầu mong cho Thiên gặp người con gái khác và... xin ông Trời đừng cắc có cho cô này có một ông... anh rể như Thu Hương!

Tiểu Thu

Nguồn: Internet eMail by CATHY chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, December 22, 2023
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*